

**"ПРЕТЕЖАК САМ ЈА ЗА ТВОЈЕ СНОВЕ.  
САЊАЈ НЕШТО БЕЗ ЧЕГА ЋЕШ СЈУТРА МОЋИ."**

Кроз ову главу звијезда и маште снови лете неповратно. Дуга среће полако путује за облацима, док се вријеме њежно пробија кроз ваздух, а усне сиве од ништавила. Свијет се лагано увлачи под кожу, извлачи из мене сваки комадић тренутка и бескраја. Окрећем срце на твоју страну неба и чекам. Да ли ћу бар ноћас моћи да те сањам?

Моји осмјеси су само пропале карте и кофери овог јефтиног живота. Не сјећам се чак ни како се срећа облачи, ни како се смије, даљине се стално некуда губе, а под табанима вјечите тишине и немири.

Претежак сам ја за твоје снове, претешке су ове руке олова и зјенице мржње. Волио бих ја мало више прољећа у оку, какву игру среће и комету љубави. Волио бих, али стихове, нажалост, трапаво изговарам, а пјесме знам правити само од кише. Никако не успјевам саградити мостове сигурности који ћете послије и након овог дана једнако вољети, бити насмијани и спонтани, мршави и несретни, али само твоји. Сакупљам необичне ствари. Твоје мирисе и хаљине, шарене, а увијек бјежим кад ми је најљепше, не држи ме иста пруга. Зато сањам нешто без чега ћеш сјутра моћи. Можда сам ја твоја златна птица, али немој да ме ухватиш. Јер кад се поклон отвори свака машта нестаје. Пусту нека целофан лагано клизи кроз прсте и никада не дозволи да моје лице залута у твоје облаке. Себе стално губим иза блатњавог угла, зато, молим те немој да ме сањаш.

Мјесечина је одавно окупала небо, под прстима се сакупљају животне приче, а у њима нема нас.

Увлачим се у море дуге, испирам све твоје са себе. Нека на мени не остане ништа. Остављам само руке, можда ме и пронађеш некад. Можда се и вратиш. Можда твоја птица, као некад, слети на моје раме љубави и опет дођеш ми у сан...

Маја Ковачевић IV б